

## ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

## Πρῶτον

Θέλω νὰ ξέρω ἂν μ' ἀγαπᾷς — ρωτῶ τὸ κάθε ἀστéρι,  
τὴ θάλασσα, τὰ λούλουδα, τὰ κύματα, τ' ἀγέρι,  
μὰ ἔλα ἐκεῖνα ποὺ ρωτῶ σωμαίνουρ ἐνα-ἐνα  
καὶ μὲ θωροῦν παράξετα σὰν νὰ γελοῦν μ' ἐμένα.  
Αἶ! ἄστρα, μαῦρα κύματα, λουλούδια χαρωπά,  
γελάτε δὼς θέλετε, ἐκείνη μ' ἀγαπᾷ.

## Δεύτερον

Κι' ὅταν μὲ βάνουνε 'στὴ γῆ, γλυκὲ μοι ἀγγελοῦδι,  
θὲ νὰ φερῶσιν ὁ ἔρως μου 'εἰς τὰς τάφους σὰν λουλοῦδι.

## Τρίτον

Καλότυχος ποὺ ἀγαπᾷ καὶ πάντα 'εἰς τὸ πλευρό του  
τὴ βλέπει τὴν ἀγάπην του, τὸ μόνο θησαυρό του·  
ἐγὼ τυρῶ μερόνικτα μὲ μάτια δακρυσμένα  
καὶ βλέπω, βλέπω μοναχὰ παράθυρα κλεισμένα.  
— Ἀχ! λέγω τότε μὲ τὸ νοῦ, ἔσ' ἦταν γραμμένο! —  
κι' ἀναστενάξω καὶ πονῶ καὶ φεύγω καί... σωμαίνω.

## Τέταρτον

'Οποῦνε ἄστρο ὅς κρυφθῇ κι' ὀποῦνε ἄστρο ὅς φύγῃ,  
γιατὶ ξυπνᾷ ἡ ἀγάπη μου, τὰ μάτιά της ἀνοίγει.

## Πέμπτον

'Ανοιξε, κόρη λιγερή, τὸ σαχαρένιο στόμα  
καὶ πές μου, πές μου νὰ χαρῶ, πῶς μ' ἀγαπᾷς ἀκόμα·  
πές μου πῶς κοιθᾷς 'εἰς τὴν καρδιὰ τὸ μαῦρο μυστικὸ μου,  
πές μου πῶς θλίβεται καὶ σὺ 'εἰς τὸν πόνο τὸν δικό μου.  
Μὰ ὄχι, κάλλιο νὰ γελάς ἀγάπη μου χρυσῇ  
θῶντε διπλὸς ὁ πόθος μου δεῖν πονῆς καὶ σὺ.

*Guettier*

Ξ Δ Ω Κ' Ξ Κ Ξ Ι

'Εχουν πολὺ δίκαιον οἱ ὑποστηρίζοντες ὅτι αἱ θανατι-  
καὶ ἐκτελέσεις, δημοσίαι γενόμεναι, συντελοῦν μᾶλλον εἰς  
τὴν ἐξαγρίωσιν παρὰ εἰς τὴν περιστολὴν τοῦ ἐγκλήματος.

'Ακόμη περιέρχεται τὰς ἐπαρχίας ἡ λαϊμοτόμος θερί-  
ζουσα κεφαλὰς καὶ ἐν τούτοις ἡ πειραχία ἤρθε ἀγέρωχον  
τὴν κεφαλὴν, καὶ γίνεται μάλιστα συναγωνισμὸς μεταξὺ  
Πειρατῶν ξένων καὶ Πειρατῶν ἐντοπίων εἰς τὰ παρλιό-  
σια θέατρα.

✱

'Αφ' ἧς ἐποχῆς ὁ βασιλεὺς ἐνθουσιασθεὶς ἐκ τῆς ὑποδο-  
χῆς εἶπεν, ὅτι ἐντός ὀλίγου αἱ Πάτριαι θὰ καταστῶσιν ἡ  
πρωτεύουσα τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου, οἱ φίλοι Πατρεῖς ἀ-  
γωνίζονται πῶς νὰ ὑπερβῶσι τοὺς ἀτυχεῖς τῆς πρωτευού-  
σης κατοίκους· καὶ ἐν μέρει τὸ κατορθώνουσι. Ἀγνοοῦμεν  
ἐὰν θὰ ἔχωσι πλειοτέραν σκόνην καὶ περισσύτερα θύματα ἐκ  
κοιλιακοῦ τύφου, ἀλλ' ἔχουσιν ἀναντιρρήτως πλειότερους  
ὑποψηφίους δημάρχους καὶ δημοτικούς συμβούλους. Οἱ  
ἐκτεθέντες ὡς δημοτικοὶ σύμβουλοι δύο γύφτοι νομίζομεν

ὅτι εἰς μάτην ζητοῦσι τὰς λευκὰς τῶν συμπολιτῶν τῶν  
ψήφους, διότι ὅσα σδήποτε λευκὰς καὶ ἂν λάβωσιν οὐδέποτε  
θὰ κατορθώσωσι νὰ φανῶσιν ἀσπροπρόσωποι.

✱

Τὸ ὕδωρ εἶνε εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν, καὶ ἀνεξάν-  
τλητος περὶ αὐτοῦ γίνεται λόγος. Ὁ λαὸς παράπνευται  
διότι τὸ ὕδωρ εἶνε ὀλίγον καὶ δὲν ἐπικρεῖ εἰς τὰς ἀναγκὰς  
τῆς πόλεως· ὁ δῆμαρχος ἀφ' ἐτέρου καταγγέλλει τὸν οὐ-  
ρανόν, διότι δὲν ἔβρεξε καὶ ὑπόσχεται νὰ θεραπεύσῃ βρα-  
δύτερον τὰς ἀνάγκας. Ὡστε καθ'αὐτὸ εἰπεῖν πρόκειται περὶ  
ὁδροθεραπείας τοῦ πάσχοντος δήμου Ἀθηναίων.

✱

Ὁ κ. Δηλιγιάννης ἀμέριμνος δι' ὅλα τὰ συμβαίνοντα ἐν  
τῇ πρωτεύουσῃ ἀπῆλθε χάριν ἀναψυχῆς εἰς ταξιδιον, ἐκ-  
δραμῶν διὰ τοῦ σιδηροδρόμου μέχρις Ἀκράτας.

Οἱ φίλοι του προσδοκῶσι νὰ ἴδωσιν αὐτὸν ἐπανερχόμε-  
νον ἀκράτητος...

Ὁ νῆος ἰσὺς νυκτός

## ΦΙΛΟΛΟΓΕΙΑ

## ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΛΙΜΟΚΟΝΤΟΡΟΥ

Εἶνε καιρὸς κ' ἐγὼ νὰ γείνω ἐνδοξος.  
'Απὸ τὴν δόξαν μερικὰ κ' ἐγὼ ζητῶ.  
'Ακοῦς ἐκεῖ κατὰστασις, θρὲ ἀδελφε,  
Τὸ ὄν μὰ μου μὲ τὴν τσίφρα τὴν χονδρῇ  
Νὰ γράφω πάντα μόνος πάνω 'εἰς τὸ χαρτί  
Καὶ οὔτε 'εἰς τὰ κινωπικὰ διάφορα  
Νὰ μὴ μοῦ τ' ἀναφέρουνε καμμία φορὰ,  
'Εκεῖ ποῦ γράφουν ὡς γιὰ τὰ μωρὰ παιδιὰ  
Ποῦ ἐγῆκαν χθὲς ἀκόμα ἀπ' τὴν κοῦνα τους  
Πῶς 'εἶδραν τάχα εἰδωρὰ τ' Ἀλφάβητο  
Καὶ ἐθαύμασε ὁ κόσμος τὴν σοφίαν τους.

'Ακοῦς ἐκεῖ κατὰστασις, ἀκοῦς ἐκεῖ;  
Τὸ ὄνομά μου μόν' ὁ παπαγάλος μου  
Νὰ ἐπαναλαμβάνῃ, κι' ἄνθρωπος κανεῖς  
Νὰ μὴ μοῦ τὸ φωνάζῃ μὲ ζητωκραυγὰς  
Σ' τοὺς δρόμους, 'εἰς ταῖς ταβέρναις, εἰς τὰ τρίστρατα,  
Μὲ μάτια ἀπ' τὴ βετσίνα μισοσφαλιστὰ  
Καὶ μὲ λαρυγγί βραχυσμένο ἀπ' ἀμανὶ!

'Αχ! πῶς νὰ κάνω, πῶς νὰ κάνω νὰ ἐμβῇ  
Τὸ ὄνομά μου εἰς τὸ συνθετήριον  
Τῶν τυπογράφων κ' εἰς τὸ στόμα τοῦ λαοῦ;  
Νὰ φέρω εἰς τὰς Ἀθήνας τὸν κοιλιακὸν  
Τοῦ δρόμου νὰ γεμίσω μὲ φοβίμια  
— ν' ἀνοίγουν αἱ κοιλίαι τους εἰς τὸν ἥλιο  
σὰν νῆταν ἀπριλιάτικα τριαντάφυλλα! —  
Νὰ κάνω νὰ λυστάξουν ὅλους γιὰ νερὸ  
Καὶ νὰ φωνάζουν: θρύσαις! ὡς νὰ θηρεύουν  
'Απὸ ταῖς θρύσαις καὶ ν' ἀρχίσουν ταῖς θρύσαις.  
Καὶ νὰ βγῶ ἔτσι σὰν τὸν Σούτσο δῆμαρχος.

'Αχ! τί νὰ κάνω ν' ἀποκτήσω ὄνομα  
Μὲς εἰς τὰ παλάτια, 'εἰς τὰ καλὸδία, 'εἰς τὰ χωριά



Ἐς τὰς πόλεις, ἔς τὰ νησιά, ἔς τὰ μοναστήρια,  
 ποῦ ζοῦν σὲ ἴσκιον θοισεραῖς καλόγρηαις  
 καὶ μέσ' ἔς τὰ βόσχα λυώνουσι τὰ νηάτα τ' οὐ,  
 — κερηὰ ποῦ καίουν ὄχι μπρὸς σ' εἰκόνημα! —  
 Ἐς τοὺς θρόνους, ἔς τὰ λαγκάδια, ἔς τὰ φηλὰ βουνά  
 Νὰ εἶμαι ξακουστός, στερηὰ καὶ θάλασσα.  
 Μὰ τί νὰ γέινω; Ἄ! θὰ γέινω ποιητής!  
 Θὰ γράφω ὥραους στίχους γὰ τὰς εὐμορφίας  
 γὰ τὰς γαλανμμάταις καὶ τὰς κασταναῖς  
 γὰ τὰς κοντούλαις καὶ γὰ τὰς βαργόλιγναις.  
 Ἄ! μπᾶ! οἱ πειτταὶ εἶνε κουτόμυαλοι.  
 Μὲ τοὺς γραφιάδες μοιάζουσι τῶν τραπεζίων  
 Ποῦ στρώνουν, στρώνουν τὰς χιλιάδες ἔς τὸ χαρτί  
 Καὶ πάντα ἄδρια κ' ἔρμη εἶν' ἡ τέπη των.  
 Ἔτσι κι' αὐτοὶ σοῦ γράφουν ὅλο γὰ φιλιὰ  
 γι' ἀπόλαυσι, γὰ ἔρωτα, καὶ γι' ἀγκαλιά,  
 ξεσχίζονται οἱ καυμένοι διὰ τὰς εὐμορφίας  
 καὶ ἄλλοι — δίχως μία γραμμὴ! — τὰς χιρῶνται.  
 Ἄ! ὄχι δὲν συμφέρει νᾶμαι ποιητής!

Μὰ τέλος τί νὰ γέινω; λέγε βρὲ μυαλό,  
 κουτόμυαλο, ποῦ στάθηκες σὰ νᾶσουνα  
 βωλόγι καὶ ἀκούρδιστο σὲ ξέχασα;  
 Παπᾶς νὰ γέινω ἢ ταχυδακτυλουργός;  
 Ἐς τὴν ἐκκλησιὰ νὰ παίζω ἢ ἔς τὸ θέατρο;  
 ἢ νὰ γενῶ ὀφηγητής καὶ νὰ πιασθῶ  
 μ' ἓνα συνάδελφόν μου σὲ γερὸ καυγᾶ  
 κ' ἔτσι νὰ γέινω μὲ τὰς ὕβρεις ἑνδοξός;  
 Γιατὶ μὲ λάσπη, φίλοι μου, δὲν κτίζονται,  
 Τὰ σπίτια μόνον: κ' ὑπολήψεις κτίζονται.  
 Κι' ἂν θίλετε τὸν Κόντον ἐρωτήσατε  
 Ποῦ δὲν ἀρῆκε ἀνθρώπ' ἀπεισίλιστο!

Ἄν γίνου μουν τελώνης; Θᾶκλεπτα παρᾶ,  
 θάκτιζα σπίτια μαρμαρένια, τρῖπατα.  
 θὰ προίκιζα τὰς κόραις μου βαρεῖά, βαρεῖά,  
 καὶ ἂν τῶφονε ὁ διάβολος καὶ μ' ἐπιδαν  
 ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη ὁ τύπος θὲ νὰ βούζε  
 τὸ ὄνομά μου τυλιγμένο πάντοτε  
 σὲ τρίχαπτα, βελούδα καὶ μεταξωτὰ  
 σὰν νᾶτανε κορμί ἀφράτο μπίτσας.

Ἄ! ὄχι, ὄχι δὲν μοῦ φθάνει ἡ δόξ' αὐτή.  
 Ν' ἀνέβω θέλω ἀκόμη ὁ ψηλότερος.  
 Θέλω νὰ γέινω πρόσωπον ἐπίσημον  
 κ' οἱ ρέπορτερ σὰν νᾶμουν κανεὶς πρίγκιπας  
 νὰ τρέχουνε νὰ μ' ὕψιζον συνέντευξι.  
 Νᾶρχωνται νὰ μ' εὐρίσκουν καὶ νὰ μ' ἐρωτοῦν  
 Σὰν τί καπνὸ φουμάρω καὶ τὰ ὅμοια.  
 Καὶ νὰ μοῦ γράφουν τὴν βιογραφίαν μου  
 λεπτομερῶς μ' ἓνα σωρὸ ἀνέκδοτα.  
 Νὰ μοῦ δημοσιεύουν τὴν εἰκόνα μου  
 Σὰν τοῦ Ἀρτέζη, τοῦ Κοτρώνη, Γαλατᾶ,  
 τοῦ Κουτρούλα, Ἀβραμοπούλου, Κάνκαρη,  
 Δικαιοπούλου, Ντούγκα, Παπακούτσικου  
 Κ' εἰς κάθε τοῖχο νὰ κολλοῦν χρωματιστὰς  
 βελάμαις μὲ μεγάλα τόσα γράμματα:  
**ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟ ΦΓΑΛΟ ΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟ**

Τοιαύτην δόξαν ὀνειροπολῶ ἐγώ.  
 Κι' ἂν πέση ἡ κεφαλὴ σου — μοῦ εἶπῃ κανεὶς  
 Σ' τὴν καρμανιόλα πάνω; Μὴ δὲν ἔπεισε  
 Καὶ τοῦ Καρόλου Πρώτου ἐπὶ Κρόμγουελ  
 Κ' ἐπὶ τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως  
 Ἡ τοῦ Δεκάτου Ἐκτου Λουδοβίκου; —

Ω!

αἱ τελευταῖαι μου στιγμαὶ βασιλικαὶ  
 ἐπιθυμῶ νὰ εἶνε ὡς τῶν δυὸ αὐτῶν.  
 Δὲν θέλω, ὄχι, θάνατο ἀρρωστικόν  
 Σ' ἓνα κρεβάτι, μέσα σὲ μιὰ κάμαρα

Ποῦ νᾶχη τὰ παράθυρα κατάκλειστα  
 Καὶ νὰ βρωμᾷ ὁ ἄερας ἀπὸ γιαιτρικὰ  
 Καὶ μέσα 'κεῖ χλωμός, πετοῖ καὶ κόκκαλο  
 Δειλὰ νὰ παραδέρνω καὶ ν' ἀγκομαχῶ.

Ἄ! θέλω ν' ἀποθάνω εἰς τὸ ὑπαιθρον  
 — Μ' ἐλεύθερο τριγύρω μου ὀρίζοντα  
 Καὶ τῆς αὐγῆς τ' ἀγέρι νὰ μοσχοβολᾷ —  
 Μπρὸς σὲ χιλιάδες κόσμο, ποῦ νὰ τρέχουνε  
 Πριχοῦ νὰ φέξῃ ἀκόμα γὰ τὸ θέαμα.  
 Χιλιάδες κεφαλαῖς νὰ κυματίζουνε  
 — μ' ὀχλοβοῆς σὰν θάλασσα ἀνθρώπινη —  
 γὰ νὰ ἰδοῦν νὰ πέφτῃ τὸ κεφάλι μου!  
 Ναι, ἔτσι, ἔτσι νὰ πεθάνω λαχταρῶ!  
 Μὰ πῶς νὰ ἐπιτύχω τέτοιον θάνατον;  
 Σὰν τί νὰ κάμω πρέπει; σχεδὸν τίποτε  
 Μοῦ φθάνει νὰ σκοτώσω ἓναν ἄνθρωπον,  
 Ἀλλὰ μὲ τρόπον θηριώδη, ἄγριον  
 ποῦ ἀπ' τῆ φοίκη, =! τρίχες νὰ σηκώνονται.  
 Ναι, πρέπει ὅμως, πρέπει οἱ προστάται μου  
 Μὲ τοὺς ἐνόρκους νὰ μὴν τὰ βολέψουνε  
 Κ' ἀνέλπιστα ἀθῶο μὲ κηρύξουνε.  
 Ὅχι, δὲν πρέπει μέσα νᾶχω ἰσχυρὰ  
 Διότι τότε διατρέχει κίνδυνον  
 Καὶ ἂν εἰς τὴν ἐσχάτην τῶν ποινῶν συμθῇ  
 Νὰ μὲ καταδικάσουν — πρᾶγμ' ἀμφίδολον —  
 Νὰ λάβω χάριν, κ' ἔπειτα σιγὰ, σιγὰ  
 Μὲ ἄλλας πάλιν χάριτας, τρεῖς τέσσαρες  
 Ν' ἀνοίξῃ ἡ πύλη τῆς εἰρήνης ἢ φοβερὰ  
 Καὶ μὲ ξεράσῃ σῶον καὶ ἀκέραιον,  
 Καὶ γέινω πάλιν ἄνθρωπος κοινός, πεζός  
 Ὡς τῶν ἄλλων ὑπὲρ τοῦ εἰσεργίτου μου.  
 Δὲν πρέπει — Ἄ! Θεέ μου, τί ἐμπόδια  
 Νὰ κατατομηθῇ κανεὶς ἔς τὰ χρόνια μας!  
 Δὲν πρέπει οὔτε ἡ ἐνηλικίωσις  
 Τοῦ Διαδόχου πάλιν νὰ ἐρωτασθῇ  
 Κ' ἀδειάσουνε μὲ μιᾶς τὰ δεσποτήρια.

Ἄ! ὄχι εἶν' ἀδύνατον, ἀδύνατον  
 Ν' ἀρήσω ν' ἀποσπάσουν τὸ κεφάλι μου  
 Ἀπὸ τὴν λαϊκότητον. . . Ὅμως πρὸ παντός  
 ἀνάγκη νὰ σκοτώσω κάποιον . . . ἀλλὰ ποιόν;

(Τὴν στιγμὴν ἐκείνην διέρχεται ἐφημεριδοπώλης ὅστις ἀσθμαίνων κραυγάζει: Ἡ Ἀκρόπολις! . . καὶ αἱ εἰκόνες τῶν κατατομηθέντων! Ἡ Καθημερινὴ καὶ ἡ συνέντευξις μετὰ τοῦ καταδίκου!)

Μία ιδέα — τώρα εἶμαι βέβαιος  
 πῶς θ' ἀποθάνω πλέον μέγας κ' ἑνδοξός! —  
 Ἄν σκοτώσω αἰμοχαρῶς, θηριώδῃς  
 Σ' τὴ μέση τῆς Πλατείας τοῦ Συντάγματος  
 τῆς Καθημερινῆς καὶ Ἀκροπόλεως  
 τοὺς φοβερούς, αἱματηρούς, διευθυντάς;  
 Κακοῦργος θὰ γενόμεν περιώνυμος.  
 Θὰ βάζαν περὶ μεγάλη τὴν εἰκόνα μου  
 Εἰς τὰ πενθηκοετία γύρω φύλλα των,  
 Καὶ περισσότερα θὰ ἔγραφον γὰ μέ.  
 Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται σὰν πολυτέλεια  
 Νὰ τοὺς σκοτώσω καὶ τοὺς δυὸ καὶ βέβαια.  
 Ὁ ἓνας φθάνει γὰ νὰ κατατομηθῇ.  
 Ἀλλὰ νὰ προτιμήσω ποιόν ἀπ' τοὺς δυὸ;  
 Ἄ! ὅποιον βρῶ ἔς τὸ δρόμο μου προτιμῶ.  
 Εἶνε καιρὸς κ' ἐγὼ νὰ γέινω ἑνδοξός!

Ὅ, τι πιστόν.

ΠΕΡ-ΑΣΤΙΚΟΣ